

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **VITALPRO s.r.o.**, se sídlem Praha 6, Žukovského 887, zastoupen JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 17, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2013, č. j. GG123-16/U-318/1/2012-SŘ,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 1. 11. 2013, č. j. GG123-16/U/318/1/2012-SŘ, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Praze, ze dne 20. 12. 2012, č. j. GG123-3/U/318/1/2012-SŘ, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 500 000,- Kč za správní delikty, kterých se měl dopustit tím, že 1. neoznámil zahájení výkonu činnosti příslušnému

orgánu dozoru, čímž nesplnil oznamovací povinnost stanovenou v ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 110/1997 Sb. o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a 2. uvedl do oběhu potravinu REFLEXIT, která byla nebezpečná, neboť obsahovala látky pro léčbu erektilní dysfunkce tadenafil a hydroxyacetildenafil.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila zánik odpovědnosti za správní delikt podle ust. § 17i odst. 3 zákona o potravinách, podle něhož *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl“*. Podle žalobce v tomto konkrétním případě se správní orgán dozvěděl o správním deliktu nejpozději dne 8. listopadu 2011, kdy inspektorka Ing. L. K. informovala e-mailem žalobkyni, že na základě kontrolního odběru vzorků přípravku REFLEXIT byl v tomto výrobku zjištěn obsah látek „Tadenafil a hydroxyacetildenafil“ a byla žalobkyni uložena první nápravná opatření. z obsahu spisu lze však konstatovat, že kontrolní orgán se musel o obsahu předmětných látek dozvědět dříve, a to z Protokolu o zkoušce D028-10285/1 I/A01, z něhož vyplývá, že laboratorní výsledky byly zpracovány ke dni 21.10. 2011. Zároveň z protokolu vyplývá, že Dodavatelem výrobku REFLEXIT je žalobkyně. Tedy nejpozději ke dni 21.10.2011 bylo správnímu orgánu známo, že byl spáchán správní delikt ve smyslu ustanovení § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., a že osobou, jež se měla tohoto správního deliktu dopustit, je žalobce. Pokud bylo správní řízení proti žalobkyni zahájeno až dne 6.12.2012, stalo se tak po uplynutí roční lhůty ode dne, kdy se správní orgán dozvěděl o správním deliktu, s čímž pak zákon spojuje zánik odpovědnosti za správní delikt; přitom k zániku odpovědnosti je třeba přihlížet z úřední povinnosti. Žalovaná však v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že přestože žalované byla přítomnost látek pro léčbu erektilní dysfunkce a známa již dne 8. 11. 2011, resp. dne 21. 10. 2011, kdy byl vyhotoven protokol o zkoušce D028-10285/11/A01, nebyla v této době prokázána zdravotní závadnost potravin REFLEXIT. O závadnosti potravin se pak žalovaná dle svého tvrzení dozvěděla až dne 13. 12. 2011, kdy jí bylo doručeno hodnocení rizika vyhotovené Ministerstvem zdravotnictví ČR. Toto tvrzení je čistě účelové, protože již z odůvodnění správního orgánu I. stupně je zřejmé, že všechny léčivé přípravky obsahující látku tadenafil jsou vydávány na lékařský předpis. Informace o nebezpečnosti užívání mimo jiné i této látky bez lékařského předpisu, byla uvedena ve varování Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 31.8. 2007. K látce tadenafil byla vydána též Evropská veřejná zpráva o hodnocení (EPAR) CIALIS. Je tedy zřejmé, že samotná přítomnost látky tadenafil ve výrobku způsobuje nebezpečnost potravin a správnímu orgánu tedy muselo být zřejmé, že došlo ke správnímu deliktu, dříve než obdržel hodnocení rizika Ministerstvem zdravotnictví.

Zcela neuspokojivě se pak žalovaná vypořádala s námitkou spočívající v zániku správního deliktu spočívajícího v nedodržení oznamovací povinnosti podle ust. § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách. Též o tomto deliktu musel správní orgán vědět dříve než 6. 12. 2011. neboť jistě při odběru vzorků potravin ke kontrole dne 21. 9. 2011 mu muselo být zřejmé, že žalobce provozuje činnost potravinářského podniku, která podléhá oznamovací povinnosti. Tvrzení žalované, že ze spisového materiálu je zřejmé, že o správním deliktu neoznámění zahájení činnosti potravinářského podniku ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách se správní orgán I. stupně dozvěděl až dne 20. 12. 2011, kdy došlo k provedení první faktické kontroly, jejíž průběh je podrobně popsán v protokolu o kontrole č. P123-10285/11, se žalobci nejeví příliš výstižné. Ze spisového materiálu je

podle žalobce naopak zřejmé, že přestože dne 20. 12.2011 byla provedena první formálně zaznamenaná kontrola, činnost žalobce správní orgán I. stupně fakticky prověřoval již dříve. Žalovaná se pak vůbec nevypořádala s námitkou žalobce, že jeho odpovědnost za tento správní delikt zanikla i v objektivní lhůtě, neboť ve smyslu ustanovení § 17 i odst. 3) zákona o potravinách zaniká odpovědnost správního deliktu „nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán“. Jestliže podle správního orgánu I. stupně povinnost oznámit zahájení činnosti potravinářského podniku vznikla žalobkyni se vznikem oprávnění k podnikatelské činnosti dne 20. 10. 2008, uplynula objektivní prekluzivní lhůta ke dni 20. 10. 2011.

Dále žalobce namítal, že ve svém odvolání uvedl též řadu polehčujících okolností, které žalovaná nedostatečně zvážila. Pokud jde o správní delikt spatřovaný v neoznámení zahájení činnosti potravinářského podniku, je pravdou, že žalobce tuto činnost neoznámil, neboť se domníval, že jako distributor přípravku REFLEXIT není potravinářským podnikem. Před samotným uvedením výrobku na trh si pak opatřila veškerá zákonná povolení, a to přímo od Státního zdravotního ústavu, jenž potvrdil nezávadnost přípravku. Uvedení samotného přípravku do oběhu bylo oznámeno kontrolnímu orgánu - Ministerstvu zdravotnictví, čímž byla splněna oznamovací povinnost dle ustanovení § 3d zákona o potravinách. Žalobce byl v dobré víře, že ohledně předmětného výrobku splnil veškeré zákonné náležitosti nutné pro uvedení výrobku na trh. Zde je třeba zdůraznit, že žalobce za dobu své existence jiný výrobek než REFLEXIT na trh neuvedl.

Pokud jde o skutečnost, že v šarži 00140110 výrobku REFLEXIT byly zjištěny látky, jež nejsou uvedeny jako součást potravin, a jež nejsou považovány za bezpečné, žalobce neměl možnost toto zjistit a učinil veškerá zákonem předepsaná opatření před uvedením potravin na trh. Zejména si zajistil testování potravin v českém Státním zdravotním ústavu a nespolehl se pouze na certifikaci dodanou výrobcem, byť byla z jiného členského státu EU a žalobce tak mohl uvést výrobek na trh bez certifikátu Státního zdravotního ústavu. Přesto nechal potraviny testovat na území ČR a ověřit tak její složení. Látky tadenafil a hydroxyacetildenafil se do výrobku musely dostat při výrobě, kterou však žalobce nemůže nijak ovlivnit a je nucen spolehnout se na prohlášení výrobce o shodě a na případné námatkové testování. Po zjištění přítomnosti předmětných látek žalobce stáhl veškerá dostupná balení a informoval veškeré jemu známé odběratele o kontrolních zjištěních. Po celou dobu žalobce spolupracoval s kontrolním orgánem. Pokud je žalobci známo, výrobek, nikomu nezpůsobil zdravotní potíže. Pro posouzení výše udělené sankce je pak podstatné, že v případě účastníka jde o první správní delikt.

Konečně žalobce namítl, že uložená pokuta nepřiměřená, neboť přesto, že je uložena při její dolní hranici sazby, je pro žalobce likvidační. Obecný zákaz ukládání likvidačních pokut, zakotvený v ustálené judikатурní praxi Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, byl sice prolomen usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133, podle kterého je možné zcela výjimečně přistoupit k uložení likvidační pokuty, ovšem pouze v případě „zvlášť závažných správních deliktů spáchaných právníckými osobami, nebo v situaci, kdy se právnícká osoba závažných správních deliktů dopouští opakovaně a předchozí mírnější sankce se ukázaly jako neúčinné, nebo v případech, kdy samotná právnícká osoba byla fakticky založena za účelem provádění protiprávní činnosti, a je zde tak velmi silný veřejný zájem na tom, aby tato právnícká osoba v daném oboru činnosti již nepůsobila, a zároveň podle příslušné právní úpravy není možné za daný správní delikt uložit právnícké osobě trest zákazu činnosti či jiný trest s obdobným účinkem.“ Takové okolnosti

však v případě žalobkyně zcela zjevně naplněny nejsou. Přestože kontrolní orgán svoji úvahu, již byl veden při rozhodnutí o výši pokuty, podrobně ve svém rozhodnutí popsal a zdůvodnil, žalobce je přesvědčen, že tento aspekt posoudila žalovaná zcela nesprávně. Ačkoliv si od žalobce vyžádala podklady prokazující jeho majetkové poměry, přičemž po jejich zhodnocení dospěla k závěru, že celková hodnota krátkodobých závazků žalobce značně přesahuje hodnotu jeho likvidního majetku a že hospodářský výsledek za dvě minulá účetní období byl záporný, i přes to však žalovaná dovodila, že zaplacení pokuty ve výši 500.000,- Kč nebude mít dopad na schopnost žalobce dostát jeho krátkodobým závazkům. Tuto úvahu odůvodnila žalovaná skutečností, že žalobce stále podniká. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná konstatuje, že vyšla z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012. č.j. 6 Ads 129/2011-126, že trest v podobě pokuty lze ukládat nejen těm subjektům, které mají k jejímu okamžitému uhrazení dostatečné volné finanční prostředky. Žalobce se domnívá, že odkaz na tento judikát není případný, neboť v tehdy posuzovaném případě byla pokuta ve stejné výši udělena subjektu s o řád vyšším obratem, a výrazně lepšími hospodářskými výsledky. Žalovaná se též nikterak nevypořádala s argumentací žalobce, že výše pokuty zcela neodpovídá ani potenciálnímu hospodářskému výsledku, který mohl uvedením přípravku dosáhnout. Vada potravin se vyskytovala u jediné šarže výrobku v počtu 950 balení. Prodejní hodnota jednoho balení činila 4,5 až 6,5 Eur, tj. cca 100 až 160 Kč, takže prodejní cena všech vadných potravin činila 95.000,- Kč až 150.000,- Kč. V této částce pak není uvažováno o nákupní ceně potravin. Žalovaná sice ve svém rozhodnutí uvádí, že přípravku bylo dovezeno 4200 balení, avšak zcela opomíjí, že nejde o 4200 ks balení závadné šarže, ale celkový počet balení dovezený do ČR v průběhu 2 let v různých šaržích. Jak vyplývá mimo jiné i z protokolů o zkoušce prováděných v rámci atestace přípravku, nebyly kontaminovány veškeré šarže přípravku. Nelze ani přehlédnout, že výrobek byl dodáván výrobcem do všech států Evropské unie, a že vada potravin byla zjištěna výlučně u šarže 0010110. Žalobce přesto ukončil prodej všech balení potravin, tj. i těch, která nepocházela ze závadné šarže, takže zdaleka nerealizoval příjem z prodeje všech dovezených balení. Uložená sankce je tedy až 5-ti násobek tržní ceny výrobku REFLEXIT. Tím, že výrobek byl stažen a zlikvidován, nedosáhl žalobce ani potencionálního hospodářského výsledku. Jak již žalobce uvedl, jediným předmětem jeho činnosti byla distribuce přípravku REFLEXIT, jiný zdroj příjmů neměl a nemá, po ukončení distribuce tohoto přípravku nedosahuje žádných příjmů a nedošlo u něj ani k navracení investice spojené s uvedením výrobku na trh. Z účetních a dalších dokladů žalobce vyplývá, že v letech 2011 a 2012 byl ve ztrátě a že žádný příjem ani v roce 2013 a že má pouze provozní náklady. Žalobce v důsledku kontroly a zastavení činnosti sídlí v jediné pronajaté místnosti a nevlastní jiný majetek, než psací stůl, počítač a registrační skříň. Za situace, kdy je žalobce ve ztrátě, jež byla hrazena půjčkami společníků poskytnutými společností při jejím vzniku za účelem zahájení podnikání a uvedení výrobku na trh, není schopen pokutu v uložené výši uhradit a je pro něj ekonomicky výhodnější právníckou osobu zlikvidovat, popř. její činnost fakticky ukončit. Ve výsledku tak uložená pokuta nebude plnit ani funkci represivní, neboť nebude uhrazena, a ani funkci preventivní, neboť společnost již nadále podnikat nebude a není na ní možno preventivně působit. Z uvedených skutečností vyplývá, že uložená pokuta je právě pokutou likvidační ve smyslu citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. č.j. 1 As 9/2008-133, neboť by vedla k ukončení podnikatelské činnosti nebo by se dlouhou dobu stalo splácení této pokuty jediným smyslem podnikatelské činnosti osoby, které byla pokuta uložena. Žalobce si je vědom toho, že pokuta jakožto

trest za správní delikt má být citelným zásahem do majetkové sféry delikventa, za dané situace však nesmí být likvidační. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na veškeré okolnosti posuzované věci by své funkce uspokojivě naplnila pokuta ve výši do 100.000 Kč, jež by přitom nevedla k přímé likvidaci podnikatelské činnosti žalobce. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jako rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky s tím, že námitku ohledně prekluze lhůty pro zahájení správního řízení uplatnil žalobce již v odvolání a žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádal. Rovněž shledal nedůvodnou námitku ohledně zániku odpovědnosti za nedodržení oznamovací povinnosti podle ust. § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách. V napadeném rozhodnutí byla vypořádána i námitka ohledně neexistence povinnosti žalobce oznámit zahájení činnosti potravinářského podniku. Pokud pak jde o otázku přiměřenosti pokuty, správní orgány přihlédly k majetkovým poměrům žalobce a k účelu uložení této sankce. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce především namítal, že žalovaná nesprávně posoudila zánik odpovědnosti za správní delikt podle ust. § 17i odst. 3 zákona o potravinách, kdy v tomto konkrétním případě se správní orgán dozvěděl o správním deliktu nejpozději dne 8. listopadu 2011, avšak kontrolní orgán se o obsahu předmětných látek musel dovědět již dne 21. 10. 2011, kdy byly zpracovány laboratorní výsledky.

Podle ust. § 17i odst. 3 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.*

Podle ust. § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách *provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny.*

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že podle Protokolu č. P127-10285/11 byl dne 21. 9. 2011 u společnosti Svtshop.cz s.r.o. proveden odběr vzorku potraviny s obchodním názvem REFLEXIT, jehož analýzou bylo zjištěno, že tento doplněk stravy obsahoval látky pro léčbu erektilní dysfunkce tadalafil a hydroxyacetildenafil. Tato skutečnost byla žalované známa nejpozději dne 8. 11. 2011, o ní prostřednictvím e-mailu informovala žalobkyni. Soud má však za to, že jistotu v otázce, zda obsah těchto látek ve výrobku REFLEXIT představuje ohrožení bezpečnosti této potraviny měla žalovaná až na základě vyjádření Ministerstva zdravotnictví č. j. 80678/2011/OVZ ze dne 6. 12. 2011, které jí bylo doručeno dne 13. 12. 2011. Teprve z tohoto sdělení bylo jisté, že doplněk stravy REFLEXIT z důvodu vysokého obsahu látky tadalafil odporuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, a tedy že žalobce jako provozovatel potravinářského podniku porušil povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny. Jelikož správní řízení se žalobcem z důvodu tohoto správního deliktu bylo možno zahájit

do jednoho roku, tedy do 13. 12. 2011, nebyla tato subjektivní lhůta podle ust. § 17i odst. 3 zákona o potravinách překročena, jelikož správní řízení bylo zahájeno dne 6. 12. 2012, kdy bylo oznámení o tomto úkonu Státní zemědělské a potravinářské inspekce doručeno žalobci. Námitku ohledně zániku odpovědnosti za tento delikt tedy soud neshledal důvodnou. Soud neakceptoval argumentaci žalobce o tom, že správní orgán měl již dříve informace, opravňující ho zahájit s ním správní řízení (například že všechny léčivé přípravky obsahující látku tadenafil jsou vydávány na lékařský předpis, a že informace o nebezpečnosti užívání i této látky bez lékařského předpisu byla uvedena ve varování Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 31. 8. 2007). Jednak není zřejmé, zda Státní zemědělská a potravinářská inspekce byla povinna mít tyto informace, pocházející z resortu zdravotnictví - nikoliv tedy ze zemědělství či potravinářství -, a jednak lze jen spekulovat o tom, zda na jejich podkladě byla tato inspekce právě vzhledem k odlišné specializaci oprávněna vést úvahy a činit závěry o naplnění skutkové podstaty deliktu podle ust. § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. Jistotu v tomto směru tedy správní orgán získal právě až na základě odborného vyjádření Ministerstva zdravotnictví ke dni 13. 12. 2011.

Dále žalobce namítl, že žalovaná se zcela neuspokojivě vypořádala s námitkou zániku správního deliktu spočívajícího v nedodržení oznamovací povinnosti podle ust. § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách. Též o tomto deliktu musel totiž správní orgán vědět dříve než 6. 12. 2011, neboť při odběru vzorků potravin ke kontrole dne 21. 9. 2011 mu muselo být zřejmé, že žalobce provozuje činnost potravinářského podniku, která podléhá oznamovací povinnosti. Tvrzení žalované, že ze spisového materiálu je zřejmé, že o správním deliktu neoznámění zahájení činnosti potravinářského podniku ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách se správní orgán I. stupně dozvěděl až dne 20. 12. 2011, kdy došlo k provedení první faktické kontroly, jejíž průběh je podrobně popsán v protokolu o kontrole č. P123-10285/11, se žalobci nejvíce příliš výstižné. Ze spisového materiálu je podle žalobce naopak zřejmé, že přestože dne 20. 12. 2011 byla provedena první formálně zaznamenaná kontrola, činnost žalobce správní orgán I. stupně fakticky prověřoval již dříve.

Ani tuto námitku nehledal soud důvodnou. Z Protokolu č. P127-10285/11, založeného ve správním spise, je zřejmé, že odběr vzorku potravin s obchodním názvem REFLEXIT byl dne 21. 9. 2011 proveden u společnosti Svtshop.cz s.r.o., nikoliv u žalobce. Jelikož tedy tento úkon správního orgánu byl proveden u subjektu od žalobce odlišného, nelze z něj bez dalšího vyvozovat žádná zjištění ohledně toho, zda žalobce provozuje činnost potravinářského podniku, která podléhá oznamovací povinnosti. Prvním doložitelným kontrolním úkonem Státní zemědělské a potravinářské inspekce vůči žalobci je tedy právě až kontrola provedená dne 20. 12. 2011. Jestliže subjektivní lhůta i u tohoto deliktu činila jeden rok, pak k zahájení řízení dne 13. 12. 2012 došlo ještě před jejím uplynutím.

Soud neakceptoval ani námitku ohledně marného uplynutí objektivní lhůty ohledně odpovědnosti žalobce za tento správní delikt, která činí podle ust. § 17i odst. 3) zákona o potravinách 3 roky od spáchání deliktu. Pokud žalobci vznikla povinnost oznámit zahájení činnosti potravinářského podniku již se vznikem oprávnění k podnikatelské činnosti dne 20. 10. 2008, jak se domnívá správní orgán I. stupně, pak podle názoru žalobce uplynula tato objektivní prekluzivní lhůta ke dni 20. 10. 2011.

Podle ust. § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách *provozovatel potravinářského podniku je povinen oznámit v listinné podobě nebo způsobem umožňujícím dálkový přenos dat zahájení, změny nebo ukončení výkonu předmětu činnosti podle tohoto zákona nejpozději v den, kdy tyto skutečnosti nastaly, příslušnému orgánu dozoru s uvedením svého jména, příjmení nebo obchodní firmy, místa podnikání a adresy provozovny, jde-li o osobu fyzickou, nebo obchodní firmy nebo názvu, sídla a adresy provozovny, jde-li o osobu právnickou, dále identifikačního čísla a předmětu činnosti nebo podnikání.*

Z citované normy je zřejmé, že oznamovací povinnost v ní vymezená stíhá provozovatele potravinářského podniku po celou dobu, kdy tento podnik provozuje. Nesplnění oznamovací povinnosti tedy není jednorázovým deliktem, ale deliktem trvajícím, který trvá po celou dobu, kdy provozovatel potravinářského podniku tuto povinnost neplní. Jestliže tedy žalobce ke dni zahájení své činnosti tuto povinnost nesplnil, navodil tím právu odporující stav, který trval až do okamžiku, kdy svou oznamovací povinnost splnil, tedy do 20. 12. 2011. Teprve od tohoto data pak počala běžet objektivní lhůta v délce tří let, jejímž marným uplynutím by prekludovalo oprávnění správního orgánu zahájit se žalobcem správní řízení pro tento delikt. Jelikož správní řízení bylo zahájeno dne 6. 12. 2012, nemohlo se tak stát po prekluzi tohoto oprávnění.

Žalobce v souvislosti s tímto deliktem též argumentoval tím, že sice tuto činnost neoznámil, neboť se domníval, že jako distributor přípravku REFLEXIT není potravinářským podnikem, avšak před uvedením výrobku na trh si opatřil veškerá zákonná povolení, a to přímo od Státního zdravotního ústavu, jenž potvrdil nezávadnost přípravku. Uvedení samotného přípravku do oběhu bylo oznámeno kontrolnímu orgánu Ministerstvu zdravotnictví, čímž byla splněna oznamovací povinnost dle ustanovení § 3d zákona o potravinách. Žalobce tak byl v dobré víře, že ohledně předmětného výrobku splnil veškeré zákonné náležitosti nutné pro uvedení výrobku na trh.

S touto námitkou se soud rovněž neztotožnil. Oznamovací povinnost stanovená v ust. § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách je povinností objektivní a její splnění nezávisí na plnění jiných povinností podle dalších právních předpisů. Žalobce se tedy nemůže z tohoto deliktu vyvinít poukazem na to, že v souvislosti se svou činností, resp. s distribucí produktu REFLEXIT splnit tyto jiné povinnosti.

Důvodná nebyla ani žalobní námitka o tom, že žalobce neměl možnost zjistit přítomnost předmětných látek ve výrobku a že učinil veškerá zákonem předepsaná opatření před uvedením potravin na trh, tedy zejména si zajistil testování ve Státním zdravotním ústavu a nespolehal se pouze na certifikaci dodanou výrobcem, byť tato byla z jiného členského státu EU. Uvedení produktu na trh pak oznámil i Ministerstvu zdravotnictví ČR. Látky tadenafil a hydroxyacetildenafil se do výrobku musely dostat při výrobě, kterou však žalobce nemohl nijak ovlivnit.

Tato tvrzení žalobce mohou sice být sama o sobě pravdivá, leč nezabývají jej odpovědnosti za delikt podle ust. § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. Jeho odpovědnost zde je odpovědností objektivní, tedy za výsledek, a žalobce jako provozovatel potravinářského podniku se jí nemůže zbavit poukazem na to, že nebylo v jeho moci přítomnost látek tadenafil a hydroxyacetildenafil ani zjistit, ani jí předejít či zabránit. Soud tedy této námitce nevyhověl.

Konečně pak žalobce namítal, že uložená pokuta je nepřiměřená, neboť přesto, že byla uložena při dolní hranici možné sazby, jde o pokutu pro žalobce likvidační. Přestože obecný zákaz ukládání likvidačních pokut, zakotvený v judikатурní praxi Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, byl prolomen usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 1 AS 9/2008-133, takže je možné zcela výjimečně přistoupit k uložení likvidační pokuty, přesto se k tomu lze přistoupit pouze v mimořádných a zvláště vymezených případech, kdy existuje velmi silný veřejný zájem na tom, aby tato právnická osoba spáchavší delikt v daném oboru činnosti již nepůsobila. Takové okolnosti však v případě žalobkyně zcela zjevně naplněny nejsou. Přestože kontrolní orgán svoji úvahu, již byl veden při rozhodnutí o výši pokuty, podrobně ve svém rozhodnutí popsal a zdůvodnil, tento aspekt posoudila žalovaná zcela nesprávně. Ačkoliv žalovaný z podkladů předložených žalobcem dospěl k závěru, že celková hodnota krátkodobých závazků žalobce značně přesahuje hodnotu jejího likvidního majetku a že hospodářský výsledek za dvě minulá účetní období byl záporný, přesto dovedl, že zaplacení pokuty ve výši 500.000,- Kč nebude mít dopad na schopnost žalobce dostát krátkodobým závazkům, přičemž poukázala na to, žalobce stále podniká. Odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012. č.j. 6 Ads 129/2011-126, pak žalobce nepovažuje za případný, neboť v tehdy posuzovaném případě byla pokuta ve stejné výši udělena subjektu s obratem vyšším o řád, a s výrazně lepšími hospodářskými výsledky. Správní orgán se též nijak nevypořádal s námitkou, že výše pokuty neodpovídá ani potenciálnímu hospodářskému výsledku, kterého mohl žalobce uvedením přípravku dosáhnout: vada potraviny se vyskytovala u jediné šarže výrobku v počtu 950 balení, přičemž prodejní hodnota jednoho balení činila 4,5 až 6,5 Euro, tj. cca 100 až 160 Kč, tudíž prodejní cena všech vadných potravin činila 95.000,- Kč až 150.000,- Kč. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že přípravek bylo dovezeno 4200 balení, zcela pomíjí to, že nejde o 4200 ks balení závadné šarže, ale celkový počet balení dovezený do ČR v průběhu 2 let v různých šaržích.

Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

Podle ust. § 17 odst. 3 písm. c) zákona o potravinách *za správní delikt se uloží pokuta do 50 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. h), i) nebo j) nebo odstavce 2 písm. a).*

Podle ust. § 17i odst. 2 zákona o potravinách *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlídnou k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*

Soud především konstatoval, že při uložení pokuty byly respektovány zákonné meze, jakož i kritéria pro stanovení výše uložené sankce. Zejména tedy není pochyb o tom, že sankce byla uložena ve výši 500 000 Kč, tedy odpovídající hranici podle ust. § 17 odst. 3 písm. c) zákona o potravinách.

Rovněž není pochyb o tom, že při stanovení výše s e správní orgán I. stupně vypořádal s jednotlivými kritérii, stanovenými příkladem v ust. § 17i odst. 2 citovaného zákona, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 4 dole a 5 nahoře uvažil jak o způsobu spáchání deliktů, tak o jejich následcích a o okolnostech, za nichž byly spáchány. Tyto úvahy a závěry správního orgánu I. stupně jsou přitom předmětem správního uvažování, a bylo tedy v pravomoci správního orgánu rozhodnout, jaké skutečnosti pod

jednotlivá kritéria podřadí, a jakou jim přisoudí váhu. Tyto úvahy a závěry správního orgánu I. stupně byly pak předmětem přezkoumání ze strany odvolacího orgánu, který je akceptoval. Soud poté konstatoval, že úvahy správních orgánů obou stupňů respektují zákonné meze, a nejsou v rozporu se zásadami logického uvažování.

Pokud žalobce v odvolání následně namítal nepřiměřenost výše pokuty vzhledem ke svým hospodářským poměrům, je zřejmé, že odvolací správní orgán i tomu věnoval pozornost. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 23. 1. 2013 předložil rozvahu za rok 2012 a též přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011, k čemuž byl odvolacím správním orgánem vyzván. Vycházejí z těchto podkladů, jakož i ze zjištění, že žalobce nebyl ke dni 20. 7. 2013 ani v likvidaci, ani v úpadku, a že podle výpisu z živnostenského rejstříku ke dni 4. 9. 2013 stále podniká, pak dospěl žalovaný k závěru, že uloženou pokutu může žalobce uhradit z běžných provozních prostředků, resp. že zaplacení uložené pokuty nebude mít dopad na schopnost žalobce včas dostát svým krátkodobým závazkům.

Soud má za to, že rovněž tyto závěry odvolací správní orgán učinil v rámci svého správního uvážení, přičemž v nich nelze shledat projevy svévole či rozpor se zásadami logického uvažování.

Městský soud dal žalobci za pravdu pouze v tom, že žalovaný se nevypořádal s jeho argumentem, že výše pokuty zcela neodpovídala ani potenciálnímu hospodářskému výsledku, jehož by bylo možno dosáhnout prodejem přípravku REFLEXIT, a že uložená sankce činí až pětinasobek tržní ceny tohoto výrobku. Takovou námitku žalobce v odvolání uplatnil a žalovaný ji v odůvodnění svého rozhodnutí zkonstatoval, avšak výslovně ji nevypořádal. Soud však má za to, že tato skutečnost nepředstavuje tak podstatnou vadu rozhodnutí, pro niž by je bylo nutno zrušit. Za podstatné zde soud považuje to, že výše potenciálního zisku není zákonným kritériem při stanovení výše sankce. Ačkoliv výčet kritérií v ust. § 17i odst. 2 zákona o potravinách je pouze příkladný, a správní orgán by tedy mohl i taktové hledisko v konkrétním případě použít, nelze mu vytýkat, pokud tak neučinil. Je-li podstatným principem pro správní trestání v předmětném případě ochrana spotřebitele, jmenovitě ochrana jeho zdraví a života, není výše potenciálního zisku nijak rozhodující pro určení výše pokuty. Správnímu orgánu I. stupně tedy nelze vytknout, že takové hledisko nepoužil, a žalovaný tím, že odvolací námitku v tomto smyslu nevypořádal, nezpůsobil ani nezákonnost, ani nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí v takové míře, která by vyžadovala zrušení napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.